

UNA HISTÒRIA INTRANSCENDENT

Són dos quarts de vuit de la tarda del dia tres d'agost.

Entro a la impremta del poble per demanar —amb l'aire de despistat que em caracteritza— fins quan hi ha temps d'escriure un article per l'Anuari.

Amablement em diuen que si ho faig de seguida es possible que surti en les últimes pàgines. Dubto, perquè aquest any la història que els vull explicar és intranscendent del tot, però finalment em deixo vèncer per l'egoisme de fer conèixer el que em capfica. Aquesta és la història:

A les sis del matí de qualsevol dia de l'estiu, sona el despertador. M'alço i faig camí cap a la dutxa, en rebre la frescor de l'aigua començo a pensar que tinc de fer benzina abans d'arribar al meu diari treball de Barcelona. En efecte, ahir vespre volia fer-ne però vaig arribar que era fosc i em vaig decidir a fer-ho demà.

Ja sóc a la carretera, sense prendre res, perquè sinó faig tard. Uns kilòmetres abans d'arribar sento un soroll i em sembla que trontolia alguna cosa. Aniré a veure el mecànic abans d'entrar a l'oficina.

Estic assegut a la taula del meu despatx intentant treure'm els papers del damunt. La meitat dels meus companys estan de vacances i tinc molta feina, però si tinc sort i em fan aquella trucada que espero, sortiré d'hora i podré pujar a dinar a Santa Eulàlia de Ronçana.

Després d'un matí molt suat —la temperatura ha pujat més del que devia— una tasca de darrera hora em fa sortir més tard del que em pensava.

Altra volta a la carretera, en el moment en que el sol pica més fort i amb l'estómac buit.

Enfilo per Lliçà i, a la sortida del poble, un cotxe de panxa enlaire; trenco a l'esquerra per anar al Mas Vendrell i veig un camió al fons d'un barranc.

A la fi estic a casa, dolça llar. Un escrit a la porta em diu que la dona i els «nanos» estan a la platja. Mira que bé.

Torno a agafar el cotxe per anar a dinar a Can Farell. Es dijous; està tancat per descans. Menjo una escalivada i un tall de carn al Restaurant La Vall i torno a casa.

Són les sis de la tarda quan m'assec a la terrassa per disfrutar de la pau del lloc. Agafo un llibre, ja giro el primer full tot pensant: quina frescor! quina olor! que bé s'està aquí! quan un soroll infernal em fa saltar de la cadira on estava assegut. Es una moto! Què he dit una? Una rera l'altre i després la polseguera. Ah! oblidava de dir que visc prop de la carretera vella que, passant per la urbanització, va a Santa Eulàlia de Ronçana.

I tot això no és res, perquè després he sentit l'olor del «PORRO» i un amic que m'ha vingut a veure m'ha dit que està molt capficat per aquest problema.

Tinc de dir, de veritat, que sento molt haver tingut d'escriure la meva història intranscendent amb presses, però em demano si la seva fi pot estimular als pares i responsables de clubs i urbanitzacions del nostre poble, a obrir els ulls. Sense dramatitzar, però amb fermesa.

J. Canals - MAS VENDRELL